

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:

Dr. DIONISIU BENEĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Arad, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.

„Vom lovi de-opotrivă în Jidanul parazitilor și în Românul necinstit și înstrăinat.”

Apare sub conducerea unui Comitet.

ABONAMENTUL PE UN AN:

Pentru plugari și muncitori — Lei 160

Pentru intelectuali — — — Lei 200

Pentru Institut și fabrici — — — Lei 500

Nedreptăți și îndreptări.

E lucru știut, că dela 1 Oct. funcționarii publici, nu se vor mai bucura de dreptul de a putea călători pe C. F. cu reducere de 50%. Vor avea doar dreptul la două călătorii pe an, cu reducere și încolo toți vor fi la fel cu ceilalți cetățeni. Iși vor aranja lucrurile ca să nu aibă mai multe călătorii pe an și se vor resemna, rămânând acasă, așteptând timpuri mai bune.

Atât folos n'or avea, din cele două călătorii pe an, căci în timpul verei, și așa cetățeanul se va bucura de reducere pentru băi iar pentru vre-o expoziție sau cine știe ce eveniment, totdeauna se are de grijă, a face reducere pe C. F. Cei mai mulți și cei mai îndepărtați, vor putea să-și vadă părinții numai odată pe an, rămânând ca în cursul anului, să se mulțumească privindu-le fotografia.

Nimic de zis. S'ar mulțumi și funcționarii cu cele două călătorii pe an și că orice cetățean se va bucura că cel puțin își dă obolul său, pentru bunul mers al C. F.

Vrei să călătorești, să te plimbi, să-ți faci interesele, plătește căruța! Să se pună capăt odată permiselor și învârtelilor!

Dacă ai fi călătorit, într'un accelerat indiferent: Oradia-Mare Galați; Timișoara-București etc. și de ai f cercetat permisele sau mai bine zis biletele călătorilor ai fi găsit:

Peste 1/2 din călători cu permise de toate mărimile și culorile și aceștia numai în clasa I și II-a. Nu-i rușinos, nu-i condamnat, ca un individ din acei, ce-și îmbracă nevasta în mătăsuri și o dau pe grozavii, să cerșească un permis, plătit din punga bietului contribuabil.

Ce poate fi mai urât și mai neomenos decât această sfidare a tot ce-i public, ca să te tolă-

nești pe canapele moi și să nu-ți plătești nici încăruțarea.

Apoi diferiți funcționari ce de bine de rău plătesc 50%. Lăsăm la o parte considerentele de breslă și prea puțin ne apărăm drepturile noastre, când e vorba de binele țării. Noi, funcționari din micul nostru salar și față de serviciul ce-l aducem țării, nu putem fi socotiți ca niste usurpatori ai bugetului. Oricât de mare ar fi fost numărul funcționarilor, einu puteau aduce decât un plus în visteria c. f. Să notăm bine, că adevăratele călătorii lungi, le făceau funcționarii, ce au ghinionul să fie de parte de părinți și rude! Și aceste călătorii făcute de 2—3 ori pe an, aduc pentru C. F. un venit mulțumitor.

La urmă, ai fi găsit câte uncălător cu bilet întreg, volajori cu abonamente și de multeori trenul e format numai pentru cei cu permisele.

Și dacă mai adăuogăm reducerile ofițerilor, a văduvelor cu 75%, apoi numărul lor e destul de mare. Ai să nu ne apărăm ofițerii noștri dar să ne oprim puțin la vădane. Te împedici în toate părțile de dănele. Și de'ar fi românce, nimic de zis.

Biata noastră româncă — vorbim de țarancă — neobișnuită cu astfel de călătorii, l'a pus în cufăr și de multeori nici nu l'a avut.

Toate jidoavcele, unguoaițele și șvaboaițele, a căror bărbați au murit tremurând în dosul frontului sau luptând în contra noastră călătorească numai cu clasa II-a, sfidând lipsurile și pe noi nevoiașii, pe toți acei, pe a căror umeri se reface adevărata Românie.

Nu mai vorbesc în timpul vacanțelor de crăciun, paști și de vară. Compartimente întregi ocupate de studenți, de elevi și soldați, cu tot felul de permise și reduceri. Așa că adevărații călători, ce plătesc întreg, au alte

mijloace de locomoțiune: Mașinile și Autobuzele.

Acuma, noi funcționarii ce am înțeles greutatea ce apasă pe bugetul țării, n'am zis nimic, când ni s'a luat acest drept, lăsat de înaintașii noștri. Ne-am resemnat, am tăcut și ne-am agățat de gândul că numai rupând din drepturile și pretențiile noastre, am putea pune cel puțin o petricică, la noua temelie a țării.

Dar sacrificiul nostru e condiționat, de ne-am putea lipsi și de cele două călătorii pe an.

Măsura să se aplice pentru toți. Nici o reducere nici un permis. Dela ministru și până la umilul funcționar, să plătească biletul întreg pe C. F. ca orice cetățean. Nimeni să nu mai profite de demnitatea ce o are în stat!

Dacă unui umil funcționar li iei dreptul să călătorească cu reducere pe C. F., cum ai lăsa un ministru, ce nu cred să fie așa de sărac, ca să nu și plătească cel puțin transportul.

Dacă li ei unul academician, fala și înaintașii noștri, dreptul de a se folosi de gratuitate, nu înțeleg de ce ai lăsa unui parlamentar acest drept, atunci când încasează atâta leafă și de mltiori activitatea lui parlamentară, se reduce la un somn bun.

Măsura aplicată pentru toți, ne-ar aduce o satisfacție.

Am fi mulțumiți că cel puțin pornim pe drum bun, unde toți, suntem egali și unde fiecare, dela înălțimea care stă, contribuie egal pentru propășirea țării noastre.

Almintrelea s'ar impune neapărat ca funcționarii să-și ceară dreptul lor și suprimarea permiselor, de unde vine adevărata risipă.

Suprimarea permiselor și menținerea reducerii, e o dreptate pentru funcționari iar aplicarea măsurii pentru toți — *nici o reducere nici o permisie* — e o îndreptare.

Gh. Atanasiu

La braț cu Minoritarii.

Partidul național-țărănesc, pe baza făgăduelii solemne făcute la 1 Decembrie 1918, la Alba Iulia, nu încetează să dea cele mai grele lovituri românismului.

Sub pretext că trebuie să-și fie angajamentul luat, depășește chiar condițiile impuse de tratatele de pace, făcând minorităților avantaje pe cari nici ele nu le-au cerut.

Este formidabil să vezi cum, un guvern românesc, eșit după cum pretinde, din voința popoului, vine cu legi și concesiuni cari facilitează propaganda subversivă a unei clase minoritare.

În special predilecția naționalilor pentru ungurime întrece ori ce putere de închipuire.

Guvernul este cuprins de un fel de boală, o slăbiciune totală, care se manifestă ori de câte ori li sună ceva unguerește la ureche.

E, în primul rând protejiiuirea fără pereche a limbii foștilor asupritori — părtinire dusă până acolo încât, însuși d. Vaida a declarat că, deși minoritățile etnice nu sunt decât insule în masa românilor, totuși ele trebuiesc cu limba și cu viața lor să ia parte în administrația locală.

Dorința guvernului este ca la Cluj să se vorbească și să se simtă unguerește.

De altminteri d. Maniu a reușit pe deplin. În tot Ardealul nu-i decât pajura și soldatul românesc încolo nimic nu s'a schimbat din viața, limba și obiceiurile străne-poșilor lui Atila.

Nimeni nu și ar fi putut închipui atitudinea de azi care este cu atât mai curioasă cu cât, eram îndreptățiți să ne așteptăm la contrariu.

Apoi, votarea legii prin care se recunoaște regularea drepturilor la pensie ale foștilor func-

Clasele sociale și Partidele Politice.

Răspunsul e scurt și precis.

A partidelor politice!

Dece?

Fiind incontestabil că instinctul de conversare silind pe oameni de a trăi în societate sub o cărmuire de Stat, realitățile economice, politice și sociale în Stat sunt întotdeauna așa cum sunt oamenii ce conduc cărmuirea și așa cum sunt puterile suferitești a partidelor politice de a supraveghea și controla pe acel ce guvernează, aceste putând elimina din societățile politice, și putând pedepsi, pe acel ce abuzează de dreptul de proprietate comună.

Sub cuvântul „guvern” înțelegem o grupare de câțiva oameni din cel mai

de seamă bărbați de Stat, din cel mai învățați, — dar mai ales din cei mai onorabili și cinstiți, — chemați și însărcinați nu numai de a conduce Statul și de a-l supraveghea existența, cât mai presus de a li asigura progresul real, prin înflorirea neturburată în toate părțile sociale, ca singură condițiune a siguranței de existență și de reexistență împotriva tuturor încercărilor dinlăuntru și a futurilor dinafară.

Sub cuvântul „partid politic” înțelegem o asociație liberă de cetățeni uniți, în primul rând, pe baza de interese comune și abia în al doilea rând prin idei comune.

Oricum între primul și al doilea rând avem un spațiu, logica vieții politice li păstrează pentru „elevii școlii politice reale” nu pentru a activa instrumente politice vii, autorii și executorii vizibili a tuturor faptelor social-politice, plămădite și pornite din atâtea idei și interese comune câte pretinse spirite conducătoare de partide politice sunt.

Spre regretul meu, interesul adevărului mă silește a afirma că încălarea mai mult ca la noi aceste instrumente nu întruiesc nici barem în parte condițiunile valorilor suferitești atât de necesare omului politic. Cu adevărat se poate deci declara că ele formează misteriosul paravan după care statu ascunși adevărații autori morali a tuturor realităților poli-

tice, sociale și economice, scoțând capul numai atunci când sunt pe deplin convinși că sunt adăpostiți de orice răspundere reală față de cetățeni, că nu li se poate nimic întâmpla.

Intențiunea mea e de a rupe paravanul, de a demasca pe vinovați și de a li scoate la vederea tuturor, spre a li pune în fața responsabilității reale, a garanției de dragoste de țară, de întărire, înflorirea și fericirea popoului român.

Evident că în munca aceasta grea și oboșitoare nu mă pot ocupa de toate persoanele care formează organismul partidului politic. Mă ocup deci numai de așa zisii „oorfeii” partidelor politice, cari formează statul major și în primul rând de șefii care conduc și stăpânesc partidul de dea-

ționari maghiari, este o dovadă arhicredibilă de filomaghiarismul guvernamental.

Fără să se gândească ce sarcină își asumă, fără se estimeze la just valoarea banilor pe care se obligă să-i plătească, în momentele a c e s t e a de chinuitoare criză, Maniu-Vaida acordă, din bugetul statului, pensuni unor funcționari străini de noi, de interese și sufletul nostru.

Unor funcționari cari au declarat că nu ne recunosc ne vroind să presteze jurământul de credință, cu speranță să producă neliniște și perturbare în administrația țării.

Iată ce se spune în această ordine de idei:

„Suma pe care Statul urmează s'o achite global potrivit obligației ce a luat-o asupra sa, se cifrează la aproximativ trei sau poate chiar patru miliarde lei. Nu numai atât. Guvernul a dat dovadă de o generozitate lipsită de orice simț de dreptate. Căci în fixarea mărimumii pensiilor s'a luat drept criteriu nu proporția de unu la doi, ci unu la unu, deși coroanele au fost schimbate în proporția de două coroane la un leu.

În actuala situație financiară această stupidă și absurdă dărnicie a guvernului către unele elemente subversive prin nimic nu se poate justifica. Cu atât mai mult, cu cât acest guvern pentru împlinirea doleanțelor românești n'a făcut nimic“.

Dacă ar fi numai aceasta, răul n'ar fi mare.

Românul este ertător și îngăduitor. Guvernul însă depășește orice margini devenind povocător în „clemența“ lui, care ordonată de sus vine să ne jignească cele mai sfinte drepturi..

Trebue să se înțeleagă odată că noi n'am făcut România mare de dragul Romei și al Budapestei.

D. Maniu și ceilalți nepricopșiți trebuesc să-și caute aiurea contra valorirea sentimentelor și să nu confunde interesele neamului cu interesele lor personale.

Aceasta cât mai este vreme și răbdarea noastră n'a ajuns până la capăt.

supra, întocmai cum natura a așezat omului capul deasupra corpului spre a îl putea dirige și domina. Când capul este bun și sănătos, corpul merge bine și prosperează, „când nu este cap, vai de picioare“, spune zicătoarea română.

Așa dar după cum un om are nevoie de cap ca să trăiască și să prospereze el și familia sa, tot așa și o societate comună de oameni, — pe care o numim Stat, — are trebuință de un cap, sau guvern, pentru a trăi și a prospera.

Sre a putea fi mai bine înțeles mai adaug că după cum un om are imperipasa nevoie de a își îngriji, reuni și încorda, toate puterile sale fizice și morale, sore a le da prin proprie voință o singură direcțiune, tot așa și o societate comună de oameni, o Națiune, are nevoie de a își reuși toate forțele de care dispune spre a da prin voință comună o singură direcțiune puternică și activă, prin care își apără și își garantează drepturile de care depinde viața și existența sa. Această voință comună, sau colec-

Cine contribuie la răul nostru nume?

Ministerul de instrucție a primit o duioasă și tristă scrisoare din partea proprietarei unui restaurant din Toulouse (Franța).

D-na Parien, văduvă de război, cu doi copii, conduce restaurantul „Au piet Luteia“, a cărui clientele se compune mai ales din studenți străini: români, sârbi, polonezi, etc.

D-na Parien, n'are să se plângă de cât de studenții români care au plecat fără să-i plătească.

Aceștia sunt mulți, o primă listă compusă din cei ce urmează, o trimite ministerului de instrucție, cerându-i protecție.

Acești studenți cari numai cinste nu fac țării sunt jidani:

- 1) Brinder, str. Sf. Gheorghe nou, fără arătarea orașului datorând franci francezi 2196.
- 2) Rabinovici, str. Buciumului, iarăși fără arătarea orașului 1620.
- 3) Cogan A. din Cahul, 305.
- 4) Wald din Ițcani gara, 810.30.
- 5) Bleiberg din siret (Bucovina) 605.
- 6) Streitberg str. Vasile Drest, Cetatea Albă 881.
- 7) Brambier, din Storojineț (Bucovina) 147.90.
- 8) Buharevici, Chișinău str. General Averescu 494.70.

În total 6989 franci francezi.

Și scrie necăjita victimă:

Îndrăznesc și nădăjduiesc că sprijinul dv. îmi este deja câștigat, înțelegând că dv. nu veți putea tolera ca oameni veniți să-și desăvârșească instrucția lor, să abuzeze de inima bună a francezului.

Iată ce nume bun adevărat ce rușine ne fac nouă purății de jidani.

Ce obrăznicie!!

Înșepături.

Unui funcționar de bancă.

Afacerea e'ncurcată,
A fugit în lumea largă,
Cinstea lui fiind pătată,
A trebuit s'o ștergă.

Unel dirijoare de cor mixt.

Am văzut cum conduci corul,
Și de-or fi coriștii buni,
Rodul coristelor tale
S'o vedea în... nouă luni.

țivă, este „Voința Națională“. În forța sa rezidă unitatea națiunii, care nu poate să existe fără cărmuire și în această cărmuire se găsește reunirea tuturor forțelor oamenilor în formațiunea ce se chiamă „Statul“. Forțele particulare nu pot să se reunească fără ca toate voințele să fie reunite; reunirea acestor voințe este ceea ce se numește „Statul civil-politic“.

O societate de oameni fără unitate este anarhie, după cum o unitate politică care nu să bazează pe voința poporului este despotism.

După cum un om, — care este o unitate naturală, — fără cap poate periclita nu numai viața și existența sa dar și pe a altora, pentru care fapte legea, sub care înțelegem „cărmuirea instinctelor omenești“, îl pedepsește cu scopul de a împiedica pe alții la fapte similare, tot așa și un partid politic periclitează viața și siguranța Statului, în măsura de voință și de energia de care dispune după ce l s'a dat cărmuirea de acela, sau decătre acel, ce l-a însărcinat a susține și a valida interesele lor, depă-

Cerem desființarea partidelor politice.

Cine tuna și fulgera contra vagoanelor ministeriale?

Cititorii noștri își aduc desigur aminte că în anul 1928 pe această vreme Dl Sever Bocu, azi ministru al Banatului, tuna și fulgera contra vagoanelor ministeriale. Foarte bine ne gândiam și noi, un vagon pus în serviciul publicului călător este un isvoarăș de venit pentru stat, lăsat la dispoziția unui ministru este o pagubă reală în bugetul statului. — Cu alte cuvinte eram de acord cu Dl Sever Bocu. —

Ce se întâmplă însă după 10 Noembrie 1928, când Dl Sever Bocu, făcând parte din guvernul Maniu, a fost numit ministru al Banatului, fără portofoliu? Cine a oprit peste două ore un tren expres orient în gara de Nord pentru a se atașa un vagon ministerial? În ziua de 8 Septembrie 1929 ce vagon ministerial odihnea pe o linie laterală din gara Radna atunci când călătorii nu mai încăpeau în tren?

La toate aceste întrebări se dă un singur răspuns Dl Sever Bocu, acela care în 1928 tuna și fulgera în contra vagoanelor ministeriale.

Iată omul — fărnarul de om — sau vorba lui Eminescu: „Alte măști, aceiași gamă“ Alți miniștri aceiași năravuri fără deosebire că unul se numește liberal, averescan sau național țărănist. Apucăturile egoiste, disprețul de popor și de interesele vitale ale statului sunt însușiri comune ale tuturor miniștrilor, cari aparțin partidelor politice.

Afară cu voi din viața de stat voi care în opoziție tunați și fulgerați contra fărădelegilor săvârșite de cei dela putere, pentru ca ajungând voi la putere să comiteți niște fărădelegi și mai mari. Astfel de oameni se numesc de popor farisei și mincinoși. Noi, neamul românesc avem nevoie de oameni întregi, de oameni de caracter, de oameni de omenie, de oameni care ridicându-se deasupra mocirlei politicianismului, se interesează de lecuirea suferințelor nației noastre și de apărarea intereselor țării.

Cerem desființarea partidelor politice!

Șt. Peneș Cluj.

Din Brad.

Informându-ne mai precis că ce adevărat s'a întâmplat în Brad, unde s'au lățit vești că era să fie rebeliune... am aflat că:

Nu numai populația mai săracă din Brad ci și cea mai mare parte a intelectualilor și a celor bine situați pretinde ca orașul Brad să revie la numirea de comună. Și aceasta din cauza că pentru acoperirea speselor cu salarizarea funcționarilor și îndeplinirea altor cerințe sunt necesare sarcini, imposite, pe cari este imposibil să le poată suporta locuitorii puțini și săraci ai Bradului, iar satele din jur protestează cu toată energia contra încercării de a le păgubi pe ele, folosind adevărat „cotele adiționale“ cuvenite lor dela „societatea 12 Apostoli“, pentru înfrumșetarea, edificarea sau dezvoltarea de ori ce natură a orașului Brad în paguba lor.

Acele comune sunt doară destul de sărace și au chiar prea multe nevoi de împlinit și tocmai din cotele respective vreau să achite salariile învățătorilor, eventual să-și zidească câte o casă culturală-națională etc., etc. și vor declara hoți ordinari pe cei ce vor îndrăzni să se atingă de banii lor și vor cere intervenția parchetului.

Iată deci că rebelii, dacă peste tot se poate vorbi de așa ceva sunt numai câțiva intelectuali mici la suflet, egoiști profitori de diferite avantajii și onoruri nemeritate pe urma faptului că Bradul este și ar rămânea oraș. Acel inconștienți numai la fericirea maselor nu se cugetă.

Svonul că comisia interimară ar fi fost delaturată este o minciună.

Lui M.

Nici când n'am zis că gol îți capul,
Din contră-atăta apă are,
Încât, acolo n'el, săracul,
A putrezit creierul cel mare..

Monu

Unui senator.

Voiind să volajezi la Londra,
— Cu Leiba ca să te'ntâlnești. —
Millozi îți dete pașaportul,
Dar almeriși la... Văcărești!

Rugăm achitați abonamentele!

Toți abonații, cari nu-și achită abonamentele, vor fi improcesuați!

șind și violând obligațiunile și angajamentele luate. Și dacă abuzând de acest mandat lucrează numai pentru idei și scopuri de partid și personale, trebuie nu numai pedepsit și condamnat, ci mai presus eliminat pentru totdeauna din societățile politice, din viața de Stat, nema votându-l la alegeri generale electorale, astfel luându-i-se mandatul încredințat în bună credință că va îndeplini toate obligațiunile și angajamentele luate asupra sa și făgăduite cetățenilor cu ocazia alegerilor generale electorale.

La noi să întâmplă tocmai contrarul. Nu numai că mandatarul alegătorilor de fapt nu îndeplinește nici una din condițiunile arătate, dar el să folosește și abuzează în toate, și cu toate, împrejurările de bunătatea, de indulgență și de bună credință, anume pentru a își ridica situația socială, pentru a își forma, sau ridica, venituri materiale, pentru a își asigura un trai bun, lesne și comod, punându-se la adăpost față de nesiguranța zilei de mâine. Armele de care să folosește pentru împlinirea acestui scop sunt

uneitiri și pescuiri, prin partidul politic din care face parte, — de câte ori șeful și oamenii din imediatul său anturaj îi ordonă, — contra partidului politic adversar. Evident că instrumentele aceste politice se folosesc de toate mijloacele posibile și imposibile, de toate armele admise și inadmise, întru ajungerea unor scopuri meschine, spre a fi pe placul șefului și spre a parveni. Astfel vedem cum alesul cetățenilor să transformă în mameluc și comediant de partid politic, în loc de a rămâne la postul său de demnitate și de onoare luptând oricând și cu oricine, a se atinge de interesele alegătorilor săi.

E de prisos a mai spune că asemenea oameni, aventurieri politici, și-au falimentat demnitatea, sunt în plin proces cu elementarul simț de morală, și-au vândut conștiința, pierzând și noțiunea „rușinei publice“ și sunt certați cu el însăși. Dacă ar fi însă numai atât! Lor aventurierilor politici, oamenilor de duzină, instrumentelor de comedie politică, se datorresc în mare parte toate suferințele și grijele chinuitoare zilnice la care sunt expuși cetățenii țării.

(Va urma)

